Vol. 29 Del 30 de Novembre al 6 de Desembre de 2020

CASAL DE GENT GRAN DEL BAIX GUINARDÓ

BUTLLETÍ SETMANAL

El Casal a casa

SALUT

- Sessió de gimnàstica per a gent gran.
- Relació i tracte saludable amb persones amb dèficits de memòria.
- Processos de dol i acompanyament.
- "El mar comença aquí", campanya per la prevenció de residus.
- Cuina: Dumplings de ceba i bolets.

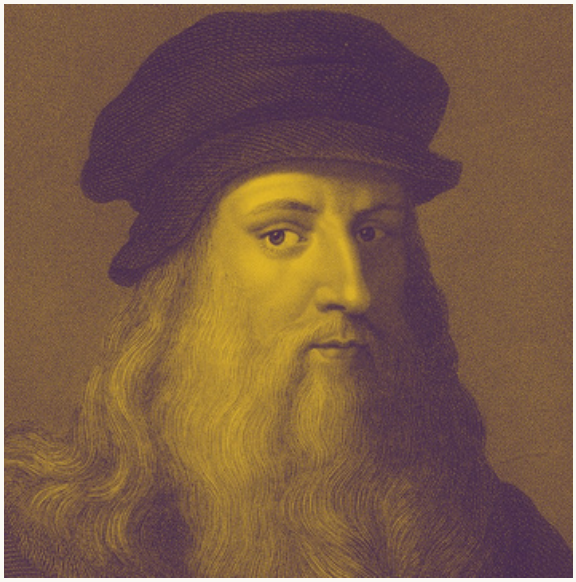

ENTRETENIMENT I CULTURA

- Club de lectura: "Literatura refugiada".
- Mural solidari al centre de serveis socials Baix Guinardó.
- Conferència online AEU Casal de gent gran del Baix Guinardó: Leonardo da Vinci i la música, a càrrec de Pere Andreu Jariod.

XARXES

- Canal Youtube Gran Gent en Xarxa Horta-Guinardó.
  Nous videos!
- Facebook
- Instagram
- Web

Casal de
Gent Gran del
Baix Guinardó

ACTIVITATS
NADALENQUES
2020

FEM CONTES NADALENCS

i els nens i nenes de l'escola de les Aigües en fan un dibuix!

L'ESCOLA DE LES AIGÜES I EL CASAL DEL BAIX GUINARDÓ US CONVIDEN A PARTICIPAR EN UNA NOVA ACTIVITAT NADALENCA.

A PARTIR DELS CONTES ESCRITS PELS SOCIS/ES DEL CASAL ELS NENS/ES DE L'ESCOLA DE LES AIGÜES EN FARAN UN DIBUIX. PER NADAL ELS COMPARTIREM AMB ELS SÒCIES/ES I LES FAMÍLIES DE L'ESCOLA.

Per participar s'ha d'enviar un conte a l'adreça: capsetmanacggbaixguinardo@gmail.com com a màxim el dia 10 de Desembre

- El conte ha de tenir un màxim de tres fulls
- S'ha d'escriure amb un llenguatge clar i entenedor pels infants
- Cal posar el nom i el telèfon

Districte d'Horta-Guinardó

Ajuntament de Barcelona

LA VEU DELS SOCIS

Si esteu interessats en participar en aquesta secció del butlletí amb els vostres textos, articles, poesies, etc... podeu enviar-los a la direcció de correu electrònica infobaixguinardo@gmail.com

ENTRE LA REALITAT I L'OBLIT

Ni un soroll ni una remor. Somnolència. I com un llangardaix al sol entrà en una letargia que la va fer perdre el món de vista. No sap quan ni per què va obrir els ulls de sobte.
Davant seu un home jove, ben plantat, la mirava. No portava bata blanca ni verda. Ella no es va moure de la butaca. Cap gest de sorpresa o d'ensurt. Res. Tan sols va girar el cap en direcció a la porta de l'habitació, ara entornada. Li semblava recordar que quan es va adormir estava oberta com a ella li agradava. Un altre cop va mirar l'home alt que, de moment, no deia res. Ulls hipnotitzadors i somriure afable. Ella preguntà:

-I vostè que hi fa aquí? Què vol?
-Raptar-la –digué somrient.
-No em faci riure... A mi?
-Veig que t'ho prens bé. Millor.
-No em penso moure de la butaca. Ja ho sap ara. Arribarà el meu marit i el traurà a cops de peu.
-Què valenta! Així m'agrada. No pretenc fer-te cap mal, t'ho ben asseguro. Només vull ajudar-te.
-Se'n va per les bones o vol que el treguin de males maneres? O pitjor encara, que vinguin els de seguretat i el detinguin.
-Apa, aixeca't, bonica, que jo t'ajudo.

Certament ningú va venir a auxiliar-la. El silenci era el tercer personatge del lloc on passaven els fets. Dos braços la van agafar per sota les aixelles i ella, com hipnotitzada, es va posar dempeus amb la seva ajuda. Mirat de prop no era tan jove, però sí ben plantat. Ell li oferí el braç i ella va passar el seu per recolzar-s'hi. Molt dignament caminaren pel passadís solitari fins arribar al vestíbul. Aleshores la dona s'aturà i s'encarà a l'home.

-No faré ni una passa més si no em diu on em porta i per què. I vull saber què li ha passat al meu home i al personal del Centre... Què ha estat capaç de fer vostè amb ells! I el va colpejar amb la poca força que li quedava. Ell no la va aturar.

-Calma't. Tots estan bé. T'ho prometo. Si vens amb mi fins el cotxe que hi ha aparcat davant mateix de la porta, t'espera una agradable sorpresa.

Ara rebutjà el braç que li oferia i molt digna sortí al carrer. Un taxi els esperava. D'una de les finestretes, uns centímetres oberta, es veia el morret negre d'un gos i va sentir uns lladrucs d'alegria. Era el Dic que amb els seus bub-bubs li donava la benvinguda!

Asseguda dintre el cotxe amb el gos a la falda que movia la cua i la mirava embadalit, va tancar els ulls i sospirà. L'home, al seu costat, li preguntà:

-Ja no vols saber on anem?

La dona estava tan desorientada que no va respondre res.

-Anem a casa.

-A casa? A casa meva? –digué ella.

-Sí, a la torre de la carretera d'Osca.

-A la torre? I allí hi ha el meu marit?

-Ja pot arrencar –digué al conductor i a ella:- Això ho sabràs quan hàgim arribat, però no temis res. Estigues tranquil·la. Diries que sóc un facinerós amb el meu aspecte de bon jan? Mira'm bé. Faig por?

Mirat de tan a prop, li van agradar el seu somriure càlid i la lluïssor dels seus ulls envoltats de petites arrugues.

-Doncs... la veritat és que no en fas gens de por. A més la teva cara se'm fa molt coneguda. Et conec, oi?

La seva rialla li era familiar i la manera com li va prendre la mà li va transmetre un caliu conegut.

-Però no et pots fiar de ningú, ni dels coneguts, de vegades són unes males peces, els pitjors. Ha estat tot tan estrany! No puc entendre per què no és amb mi el meu home o... el meu fill. Sap? Tinc un fill meravellós. No li haurà passat alguna cosa greu? –Es va neguitejar un altre cop- Porti'm amb ell, sisplau. Si no es mala persona com diu, ha de dur-me a casa amb el meu fill Joan.
-Ara hi anem cap a casa...I no te'n mouràs per res.
Es va abraçar al gos que semblava conèixer- la bé. Al cap d'uns segons reclinava el cap a l'espatlla del seu fill i, per fi, un benestar infinit la va embolcallar.

Anna Agustí

Elisa Covelo: "Necessitem que s'apliqui una mirada feminista als serveis socials i sanitaris".

La coordinadora de l'Associació Hèlia ens parla sobre el IV Congrés per l'erradicació de les violències masclistes des dels serveis socials i sanitaris i sobre els efectes de la pandèmia en aquest àmbit.

Del 30 de novembre al 3 de desembre se celebrarà el IV Congrés per l'erradicació de les violències masclistes des dels serveis socials i sanitaris, un acte virtual organitzat per l'Associació Hèlia, conjuntament amb el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans del Campus Clínic de la Universitat de Barcelona (SEPC UB Clínic), la Comissió de Violència Intrafamiliar i de Gènere de l'Hospital Clínic de Barcelona, el Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) i la Xarxa de Dones per la Salut.Amb motiu del Congrés, hem entrevistat a l'Elisa Covelo, coordinadora de l'Associació Hèlia, per saber-ne més sobre l'edició d'enguany i conèixer quina és la situació de la violència masclista a Catalunya.

En primer lloc, ens podeu donar quatre dades que ens ajudin a situar la violència masclista a Catalunya? Quina és la tendència si fem la comparativa amb anys anteriors?

La violència masclista s'ha incrementat notablement des de l'inici de la pandèmia. Segons dades de la Plataforma Unitària Contra les Violències de Gènere, durant el primer confinament estricte, entre el 16 de març i el 15 d'abril, les trucades a la línia d'atenció contra la violència masclista van incrementar un 60% respecte al 2019, de 25 trucades diàries a 40. Pel que fa als correus enviats a 900900120@gencat.cat, aquests van créixer en un 536,36% respecte al 2019, d'11 correus rebuts a 70.

Aquesta tendència a l'alça s'ha mantingut un cop superat el confinament estricte?

Sí, la tendència a l'alça s'ha mantingut fins avui. Des de l'inici de la pandèmia hi ha hagut un increment del 88% de trucades a la línia 900 900 120, així com un augment significatiu de contactes via whatsapp i correu electrònic.Però aquestes només són les dades de contactes a través de la Generalitat de Catalunya, les entitats també hem vist multiplicades les demandes i les situacions de violència. A l'Associació Hèlia vam atendre 147 dones en tot el 2019, enguany, de gener a octubre ja portàvem 179 dones ateses. Com a mínim, la demanda s'ha multiplicat per dos i nosaltres treballem amb els mateixos recursos que abans.

Des d'Hèlia Dones organitzeu el IV Congrés per l'erradicació de les violències masclistes des dels serveis socials i sanitaris. Amb quin objectiu?

A Catalunya, actualment no hi ha una formació reglada i sistematitzada amb perspectiva de gènere per a les professionals dels àmbits social i sanitari, ni a les facultats ni als seus centres de treball. El congrés té com a objectiu que s'entengui la importància de la formació amb perspectiva de gènere i de la investigació feminista en salut. Ens agradaria que aquestes temàtiques formessin part del currículum formal de les facultats i de les formacions reglades.

El Congrés arriba enguany a la quarta edició. Quina va ser la vostra font d'inspiració?

El Congrés neix inspirat en la pràctica de les companyes palestines de la Health Work Committee, amb qui treballem des de 2015. La seva organització dirigeix hospitals i clíniques a Cisjordània i implementa des de fa anys una formació obligatòria en gènere i detecció de violències masclistes a les seves professionals, de manera que el personal sanitari, d'atenció social i administratiu esdevenen persones clau per la detecció i acompanyament de supervivents de violències masclistes.

L'any 2015, durant la seva visita a Barcelona, les companyes de la Health Work Committee ens van suggerir que iniciéssim un procés similar a Catalunya per tal d'avançar cap a un abordatge feminista de la salut. Fruit d'aquest aprenentatge, el 2016 vam organitzar el I Congrés per l'erradicació de les violències masclistes des dels serveis socials i sanitaris.

A qui va adreçat?

El Congrés va dirigit especialment a alumnat i professionals dels àmbits socials i sanitaris, però també convidem al públic general a assistir-hi. Pensem que és important que totes ampliem els nostres coneixements sobre aquesta matèria, especialment en un moment de crisi com l'actual, on hem de fer pressió perquè temes com la igualtat de gènere no quedin relegats a un segon pla.

Què es trobaran aquelles persones que decideixin assistir a aquest Congrés virtual?

Trobaran una anàlisi de la crisi sanitària actual amb mirada feminista. Parlarem de salut en el sentit ampli de la paraula, de l'impacte de gènere de la crisi, dels drets de les dones que s'estan veient vulnerats en el marc de la crisi, de l'afectació de la crisi en la vida quotidiana, en la cura de les persones, en les vides de dones que ja tenien una salut precària i en la vida d'aquelles que ja patien abans de la COVID19 i ara es veuen doblement afectades.

D'altra banda, també trobaran propostes per a la transformació feminista dels sistemes socials i sanitaris. Perquè les participants tenen gran expertesa en les matèries que compartiran i no només assenyalaran les injustícies sinó que també proposaran rutes de canvi i millora.

El Congrés es focalitza en la tasca dels serveis socials i sanitaris. Quin paper juguen aquests en la lluita contra les violències masclistes?

Un paper fonamental. Els serveis socials i sanitaris poden ser un espai essencial per a la prevenció i la detecció de casos de violències masclistes. Però perquè així sigui, les i els professionals necessiten rebre formacions específiques, necessiten conèixer el circuit de derivació per a casos de violència, necessiten tenir el temps suficient per fer les visites i poder observar la situació de les dones... En definitiva, necessitem que s'apliqui una mirada feminista als serveis socials i sanitaris.

Per parlar d'aquest tema inaugurem el congrés amb la Sra. Shatha Odeh, directora de la Health Work Committees, una organització de centres de salut i hospitalaris a Palestina, que fa anys que forma al seu personal en matèria de gènere i en detecció, prevenció i atenció dels casos que arriben a les seves clíniques.

Quines dificultats han d'afrontar aquests serveis en el seu dia a dia?

Moltíssimes, tant la sanitat pública, com els serveis socials, com les entitats del tercer sector treballem en situacions de molta precarietat. Precarietat entesa no només com a les condicions laborals, que també, sinó amb condicions que no permeten que desenvolupem bé la nostra feina. Ens veiem obligades a dedicar moltíssimes hores a burocràcia en lloc de poder atendre les persones, tenim molta més demanda de la que podem cobrir, estem desbordades i per això no podem atendre amb qualitat.

L'objectiu d'aquest congrés no és carregar a les professionals amb encara més responsabilitats, sinó aportar eines que puguin ajudar-les en el seu dia a dia.

En quina situació es troben les dones que han patit violència de gènere quan són ateses pels serveis socials i sanitaris? Quines són les seves necessitats?

Les dones ateses no tenen característiques homogènies, cadascuna presenta una situació diferent i plantegen necessitats diferents. Des d'Hèlia acompanyem a la dona tal com ella ho sol·licita, és a dir, donem resposta en funció del que ella decideix. A vegades acompanyament psicològic, a vegades assessorament legal, a vegades recuperar la xarxa social, a vegades altres coses o totes elles. Nosaltres no atenem com a servei social públic ni com a servei sanitari sinó com a entitat feminista especialitzada.

Des de la vostra expertesa, que penseu que podem fer com a societat per lluitar plegats contra aquesta problemàtica?

Cal actuar des de diferents fronts: la prevenció, la sensibilització, l'atenció, la incidència política. Travessar els diferents àmbits socials amb una mirada feminista requereix una transformació d'arrel i és responsabilitat col·lectiva. Les desigualtats que ja existien abans de la pandèmia s'han multiplicat i han sortit a la llum com mai. No són situacions noves, però sí que s'han agreujat, és una oportunitat, ara que són ben visibles, per actuar.

A l'inici de l'entrevista deia que s'han incrementat un 88% les trucades al telèfon d'atenció de la Generalitat. Cal exigir que es destinin els recursos necessaris per a donar resposta a aquesta realitat. I al mateix temps, aportar al canvi i empènyer cap a la transformació feminista de la societat.

Com a entitat que treballa en aquest àmbit, quins són els vostres reptes de futur més immediats?

Aconseguir atendre a totes les dones que ens estan contactant sense deixar de fer incidència política. Pensem que és vital que seguim alçant la veu, perquè és així com transformarem les estructures que permeten que hi hagi aquests nivells tan alts de violències masclistes. Necessitem poder acompanyar a les dones que ho demanen i, al mateix temps, exigir una transformació social feminista.